

Datum: 01-02-2019

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
قُلْ يَا عِبَادِيَ الَّذِينَ أَسْرَفُوا عَلَىٰ أَنفُسِهِمْ لَا تَقْنَطُوا مِن رَّحْمَةِ اللَّهِ إِنَّ
اللَّهَ يَغْفِرُ الذُّنُوبَ جَمِيعًا إِنَّهُ هُوَ الْغَفُورُ الرَّحِيمُ.
قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ:
كُلُّ ابْنِ آدَمَ خَطَّاءٌ وَخَيْرُ الْخَطَّائِينَ التَّوَّابُونَ.

BEGIN MET EEN SCHONE LEI MIDDELS BEROUW

De Islām is voor ons een spirituele levensbron die geschonken is door Allah. We putten uit deze bron om vergankelijke en eeuwige gelukzaligheid te bereiken. Alles wat Allah geboden en verboden heeft is in ons belang. Deze geboden en verboden zijn ook bedoeld om ons te beschermen tegen het kwade. Onze stamouders, Adam (Ādam) en Eva (Ḥawwā'), hebben veel moeten inboeten vanwege het negeren van een verbod. Daarmee eindigde hun leven in het Paradijs (*janna*) en werd dat het startpunt van het menselijke leven op aarde. Dit voorval laat zien hoe ernstig het negeren van een goddelijk gebod of verbod is. Adam en Eva zagen hun fout in en beseften dat het tonen van berouw (*tawba*) de enige uitweg was. Hun berouw luidde als volgt: **‘Onze Heer, wij hebben onszelf onrecht aangedaan. Indien U ons geen vergiffenis schenkt en ons geen genade verleent, behoren wij zeker tot de verliezers.’**¹ Hierna schonk Allah hen vergiffenis. Laten we niet vergeten dat we met elke goedheid een denkbeeldige sleutel krijgen om een poort van het Paradijs (*janna*) te openen. Evenzo krijgen we bij elke slechte daad een denkbeeldige sleutel waarmee alleen een poort van de Hel (*jahannam*) geopend kan worden.

Beste broeders!

De mens is een waardig schepsel van Allah. Allah acht de mens superieur aan andere schepsels. De mens kan zich echter van tijd tot tijd vergissen en als gevolg daarvan een goddelijk voorschrift overtreden. In dergelijke gevallen dienen we direct berouw (*tawba*) te tonen en moeten we voorkomen dat we onze fout goedpraten. Als we volharden in onze fouten, bemoeilijken we ons beroep op goddelijke genade (*rahma*). De Profeet (vzmh) heeft hier het volgende over gezegd: **‘Ieder mens kan fouten**

maken. De beste onder degenen die een fout hebben gemaakt, zijn degenen die veelvuldig berouw (*tawba*) tonen.’²

Beste broeders!

Hoe vaak je ook zondigt, weet dat berouw (*tawba*) een sleutel is waarmee je de poorten van goddelijke genade (*rahma*) kunt openen. Hoe vaak je je ook vergist, wanhoop niet. Allah vermeldt immers het volgende in de Qur’ān: **‘Zeg: “O Mijn dienaren die buitensporig ten opzichte van zichzelf hebben gehandeld, wanhoop niet aan de genade van Allah. Allah vergeeft alle zonden. Hij is zeker de Vergevensgezinde, de Genadevolle.”’**³

Beste broeders!

Als je berouw (*tawba*) toont dien je dit met oprechtheid (*ikhlaṣ*) te doen. Allah zegt hierover: **‘O jullie die geloven! Betoon jullie oprechte berouw jegens Allah. Wellicht bedekt jullie Heer jullie zonden.’**⁴ De essentie van *tawba* is dat je tot diep in je geweten voelt dat je spijt hebt van je vergissing. De Profeet (vzmh) wees daarop met zijn volgende uitspraak: **‘Spijt hebben van een zonde telt als berouw (*tawba*).’**⁵

Beste broeders!

Wanneer je een zonde hebt begaan dien je je bewust te zijn van je vergissing en dien je je direct tot Allah te richten. Allah zegt hier het volgende over in de Qur’ān: **‘De vergevensgezindheid van Allah betreft alleen degenen die het verkeerde in onwetendheid en in dwaasheid (*jahāla*) begaan en zich daarna spoedig berouwwol tonen. Zij zijn degenen tot wie Allah Zich met barmhartigheid wendt. En Allah is Alwetend, Alwijs.’**⁶ Een ander aandachtspunt bij het tonen van berouw (*tawba*) is dat je permanent afziet van de begane zonde en geen gevangene wordt van je begeerten. De Profeet omschreef *tawba* als volgt: **‘Het afzien van een zonde door deze nooit meer te begaan.’**⁷ Ik besluit mijn preek (*khuṭba*) met de volgende goede tijding van de Profeet (vzmh): **‘Wanneer iemand berouw toont voor zijn begane zonde, is hij zoals iemand die vrij is van zonden.’**⁸

**Redactie & vertaling: drs. Ahmed Bulut
Islamitische Stichting Nederland**

¹ Al-A‘rāf, 7: 23.

² Ibn Māja, Zuhd, 30.

³ Al-Zumar, 39: 53.

⁴ Al-Tahrim, 66: 8.

⁵ Aḥmad ibn Hanbal, Al-Musnad, I, 423.

⁶ Al-Nisā’, 4: 17.

⁷ Al-Tirmidhī, Da‘wat, 15.

⁸ Ibn Māja, Zuhd, 30.